

Agust Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Coma Fredosa

2009

Fa uns deu anys, l'amic Esteve Hugas, afincat des de fa molts anys a l'Empordà, em va dir que plantava vinya a Colera. Em vaig limitar a contestar-li: «Quan tinguis la primera ampolla del teu vi, m'agradaria tastar-lo». Complidor com és, fa pocs dies vaig ésser dels primers a tenir l'ampolla de la colita 2008 a les mans per apreciar les seves qualitats. Posteriorment va ser presentat a Figueres amb la collita 2009

i un vi del mateix celler anomenat Falguera. La nota de tast que segueix és obra de l'editor especialitzat en temes vitivinícoles Lluís Tolosa: «Aquest vi s'elabora amb un cupatge de vocació internacional: Cabernet Sauvignon i Garnatxa negra. És un vi de color vermell profund i ribet blavós, amb molta expressió de fruita, records de maduixa i confitura de cireres, molt golós, que al final mostra notes més especia-

des i minerals, pròpies del terrer. Es tracta de vinyes penjades en fortes pendents, continuament sacsejades per la tramuntana, arrelades amb dificultats als durs sòls de pissarra». Preu aproximat: 14 euros. Bon maridatge amb platillos de l'Empordà.

El celler elaborador: El celler Hugas de Batlle ha elaborat la seva primera verema a Vilagüiga. La collita del 2011 s'elabora ja al celler de Colera, que per la seva situació privilegiada a l'est, serà el primer de Catalunya que veurà sortir el sol cada dia vora el mar envoltat de vinyes. Més informació: www.cellerhugasdebatlle.com i www.girovi.cat

Col·leccionisme

Les festes de la Mercè

Els records impresos de la festa major de Barcelona

Xavier Romero

El proper dissabte, dia 24 de setembre, torna la gran diada de Barcelona, la de la seva patrona la marededéu de la Mercè, esdeveniment que com tants d'altres similars deixarà prou ressò en especial a partir dels objectes impresos. Tot i que, mogut per la crisi, l'Ajuntament de la capital catalana ha reduït per segon any consecutiu el pressupost per a l'efemèride en uns 400.000 euros —amb les retallades, es gastarà uns tres milions i mig—, i que el conjunt de la festa major pràcticament es concentra en quatre dies, els col·leccionistes tornaran a disposar de prou material per anar conformant el seu fons al·lusiu. L'inici de les festes serà dijous, amb el pregó a càrrec del periodista Joaquim Maria Puyal, i s'acabaran diumenge, amb el festival piromusical a l'avinguda Reina Maria Cristina.

Aquest vessant de les festes de la Mercè pot entrar clarament en diversos capítols, a lliure elecció del col·leccionista. Pot encaixar molt bé en l'apartat de publicitat, per allò que tractant-se de petits cartells —en el cas més comú de les targetes postals— anunciadors d'unes festes o esdeveniments assenyalats d'una ciutat o una població es converteixen en eficients reclams per a propis i forans. També es podria incloure en els àlbums destinats a festes populars. Per descomptat, que complementarien perfectament els objectes i material gràfic dedicats en aquest cas a Barcelona; i finalment, s'ubicaria sense problema en la temàtica catalanista, molt més àmplia i subdividida al seu torn en múltiples disciplines com poden ser també la sardanista i altres balls del país, la de Montserrat, Sant Jordi, personatges il·lustres, etc.

Quan dècades enrere i per l'escassetat dels mitjans de comunicació d'avui, els cartells, opuscles, gravats i postals estaven a l'ordre del dia i amb unes edicions variades i quantioses, la festa de la Mercè, o també per exemple el XXXV Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona del 1952 —amb l'edició de segells, postals, medalles...—, i les Fires de Mostres i altres events de ressò fins i tot supranacional, van tenir una projecció força important gràcies a un seguit de targetes, tant oficials com d'iniciativa privada —les primeres que coneixem daten del 1956—, en alguns casos amb una vinyeta al·lusiva enganxada al dors, i amb la llegenda « Fiestas de la

Merced. Septiembre. Barcelona ». A partir de l'any 1965 s'hi afegiria el text « Festivales de otoño, septiembre-octubre ».

La major part dels exemplars que tenim, i dels que hem pogut veure, es conserven sense circular, la qual cosa informaria de la seva bona acollida per part de la gent, i dels desitjos de conservar-los en el millor estat possible. Aquesta col·lecció de postals representa una de les més boniques de tot l'àmbit català, tot i que circunscrit evidentment a Barcelona. Dins de la temàtica de la Mercè, també hi podem trobar exemplars dispersos i anteriors, com un d'Edicions Victoria, pintat per B. Gili i Roig, de principis dels anys 20, com a record del VII Centenari del descens de la marededéu a Barcelona.

La filatèlia espanyola, per la seva banda, també li va dedicar una sèrie de segells, que mostren diversos símbols de la Mercè; mentre que d'altres objectes del tipus bandes, banderins, llibres, goigs, gravats, llibres i medalles, són susceptibles d'enriquir aquesta col·lecció temàtica.

Gironins del segle XIX

Agustí Riera Pau

En saber-se la notícia, la gent feia un esglai, però la por a seguir el mateix camí els obligava a callar. Ara bé, era un silenci espès, angoixat, condemnatori.

Agustí Riera Pau va néixer a Sábala de Guane (Cuba) el 1876, en el si d'una família d'emigrants catalans que el 1884 van decidir tornar. De gran, Agustí Riera es va llicenciar en medicina per la Universitat de Barcelona el 1899, i després va triar Sarrià de Ter com a destí per començar a exercir la seva professió i hi va obrir un consultori.

En paral·lel, també va anar-se interessant per la política i va ingressar al Centre Catalanista de Girona i a la Lliga Regionalista. El 1911 va formar part de la llista d'aquella formació a les eleccions provincials. Als comicis, a més de resultar elegit diputat, també va ser triat president de la Diputació, un càrrec que va ocupar fins el 1924. En tant que màxim dirigent de la institució, va tenir un paper destacadíssim en la constitució de la Mancomunitat de Catalunya, el 1914. Era la primera vegada que el Principat assolia certa autonomia política gràcies al lideratge d'Enric Prat de la Ribera, que havia proposat mancomunar les quatre diputacions. Agustí Riera va ocupar la Conselleria de Comunicacions i Obres Públiques del nou organisme. Tot i que el 1923, a més, va ser escollit senador, va deixar els càrrecs públics el 1924 arran de la suspensió de la Mancomunitat per ordre del dictador Primo de Rivera. Ara bé, Riera no va abandonar la seva militància i el 1933 presidia el Centre Catalanista de Girona i era vicepresident de la Lliga.

El seu compromís amb el país i la seva cultura s'estenia a diversos camps. Per exemple, el 1921 havia promogut uns Jocs Florals a Sarrià i havia patrocinat un premi al certamen de Girona. A més, formava part de l'Associació General de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana. De fet, un dels seus darrers actes públics va ser presidir la junta del 14 de juliol de 1936, en la qual el doctor Manuel Corachán el va rellevar en el càrrec. Quatre dies després esclatava la guerra civil. A Catalunya els colpistes van fracassar però es va escampar la violència revolucionària, de la qual Agustí Riera Pau en va ser víctima. Fou assassinat el 27 d'agost de 1936. Segons l'historiador Josep Maymí, possiblement a mans del sanguinari comitè d'Orriols.

L'Associació de Metges de Llengua Catalana no es va tornar a reunir fins el setembre de 1937; a l'acta de la trobada hi consta la comoció dels seus integrants per la desparició d'Agustí Riera.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador i periodista